

[Charlotte Antonsen]

chance for at fortsætte i EF. Det skridt, vi nu skal tage, er knap så stort som det, vi skulle tage i juni 1992, men det går i den rigtige retning. Venstre føler et særligt ansvar over for Edinburghaftalen. Derfor vil Venstre arbejde tæt sammen med de øvrige ja-partier for at sikre et ja ved folkeafstemningen, og vi vil kæmpe endnu hårdere end sidst, for vi er sikre på, at der ikke bliver en tredje folkeafstemning.

Når vi i Venstre føler et særligt ansvar, er det selvfølgelig også, fordi det var KV-regeringen, der fik aftalen i hus kort før jul. Det var den tidligere udenrigsminister, hr. Ellemann-Jensen, der rejste Europa tyndt for igen og igen at forklare og skaffe opbakning til de danske ønsker. Den tidligere regering havde ansvaret for forhandlingsstrategien.

På mødet i Edinburgh blev alle de danske ønsker om særordninger accepteret af de øvrige EF-lande. EF traf vigtige beslutninger om åbenhed og nærhed. Dermed blev EF-topmødet set fra et dansk synspunkt en klar succes. Det var en stor lettelse, at de øvrige elleve regeringer godkendte det danske forhandlingsoplæg. Det var bestemt ikke givet på forhånd, men den danske forhandlingsstrategi lykkedes. Efter at vi nu har løst opgaven i forhold til de øvrige elleve EF-lande, står vi over for den hjemlige del af opgaven. Til maj skal vi have den næste og den sidste folkeafstemning om et fortsat dansk EF-medlemskab.

I den forbindelse er det værd at hæfte sig ved de positive konsekvenser af det danske nej. Der var faktisk for Venstre at se også positive konsekvenser af det danske nej. For det første: SF, der for sagde nej, siger nu ja – måske med enkelte undtagelser. For det andet: Kristeligt Folkeparti, der sagde halvt nej sidste gang, siger nu helt ja. Og endelig for det tredje: Fremskridtspartiet, der sagde helt nej sidst, siger nu halvt ja. Selv om det har været svært at høre her i salen i dag, har Fremskridtspartiet jo stillet sine vælgere frit og siger, at nu kan man enten stemme ja eller nej. Man anbefaler ikke et nej så skarpt som sidst. Så der er positive konsekvenser af det danske nej, og det tegner godt for den kommende folkeafstemning.

I Venstre har vi aldrig kunnet forstå, at nogen kunne være imod EF, blot fordi man i enkelte spørgsmål var uenig i EF's politik. EF er jo dybest set blot en ramme om en demokratisk diskussion. EF er blot en ramme om de

mokratiske beslutninger. Det er landene selv, der bestemmer EF's politik. Selv om man kan være uenig med et flertal i Folketinget, er der da ikke nogen, der kræver Folketinget afskaffet. Selv om man kan være uenig med FN, ønsker vi jo ikke at forlade FN. Det er ejendommeligt, at enkeltsager i EF kan få nogen til at afvise samarbejdet i Europa. Vi ved jo alle, at opgaverne i et højt udviklet samfund som vort kræver internationale løsninger. Med den større enighed om en dansk Europapolitik imødeser Venstre en langt mere spændende og konstruktiv debat om, hvad vi kan bruge Fællesskabet til. Der skal flere danske forslag på dagsordenen i EF.

Netop den store økonomiske usikkerhed i Danmark det sidste halve år var helt afgørende for Venstres ønske om at afholde en folkeafstemning så hurtigt som muligt, nærmere bestemt den 27. april. Vi er alvorligt bekymrede for den stigende arbejdsløshed. Der er behov for at genskabe tilliden til Danmark, vi skal have ro om kronen, vi skal have renten ned, og vi skal have gang i erhvervsinvesteringerne. Kun derved kan arbejdsløsheden bekæmpes.

Venstre vil som sagt endnu en gang kæmpe hårdt for et ja til EF den 18. maj. Vi føler et særligt ansvar for Edinburghaftalen, og vi ser intet alternativ med hensyn til, hvordan Europas fælles opgaver kan løses i fællesskab. Efter vores regeringsdeltagelse sammen med De Konservative er vi i Venstre glade for og stolte over at kunne aflevere en færdigforhandlet dansk EF-aftale. Vi er overbevist om et ja, efter at det er blevet klart i de seneste meningsmålinger, at en større og større del af befolkningen bakker op om Edinburgh- og Maastrichtaftalerne, som de ligger nu.

Den sidste meningsmåling, der blev offentliggjort i dagbladet Børsen den 18. januar, foretaget af Greens Analyseinstitut – og det var oplysninger indsamlet i perioden 11.-12. januar – viser en ja-procent på 65 og en nej-procent på 35. Det var det, VK kunne aflevere til den nye regering, og på baggrund af det imødeser vi med fortrøstning den kommende afstemning.

Der er et stadig mere påtrængende behov for at genskabe politisk og økonomisk stabilitet i denne del af verden. Borgerkrigen i Jugoslavien raser videre. Økonomisk ustabilitet og voksende arbejdsløshed præger i stigende omfang